

Burderinger, har Ministeriet aldrig forlangt mere end Lov til at vælge den ene Revisor. Naar derfor Regeringen har kunnet gaa ind paa dette i sin Tid, og naar det har vist sig, siden vi den 28de Maj 1880 fik Loven om Husmandskreditforeningerne, at Regeringen ganske godt har forstaaet derigennem, at den vælger den ene Revisor, indtil de mindste Enkeltheder at blande sig i Foreningens Anliggender, saa at den, naar der var noget at ville ved, havde fuldt Indseende med Foreningen gennem Valget af Revisor og gennem Retten til at stadfæste Valget af den administrerende Direktør, og det nu forlanges i § 2 her, at Bestyrelsen skal vælges paa ubestemt Tid, og at et Bestyrelsesmedlem ikke kan affædiges uden Indenrigsministeriets Samtykke, samt at Valget af den administrerende Direktør kræver Indenrigsministeriets Godkendelse, saa forekommer det mig virkelig, at det bliver meget af det gode, saa forekommer det mig, at der forlanges saa urimelige Indskrænkninger i de nu bestaaende Kreditforeningers Selvstyre, at der ikke kan være Tale om at gaa ind derpaa. Endvidere forlanges det, at der ved Foreningen ansættes to Revisorer, saaledes at Indenrigsministeren udnævner den ene og godkender Valget af den anden. — Ja, hvad vil det i Praxis sige? Det vil sige, at den ene skal Regeringen ubetinget selv vælge, medens Kreditforeningen ikke en Gang kan vælge den anden, medmindre den først underhaanden har spurgt Ministeriet: Kunne vi vente at saa ham godkendt? Er det en Mand, Ministeriet ikke synes om, kan det jo nemlig ikke nytte at vælge ham, for saa bliver hans Valg naturligvis ikke godkendt. Endvidere staar der i Punkt 3, „at Burderingsmændene vælges og affædiges af Foreningens Bestyrelse“. — Ja, naar Bestyrelsen nu er sammensat paa den i Punkt 1 omtalte Maade, kan Foreningen aldeles ikke øve nogen Indflydelse paa Valget af Burderingsmændene. For det bliver jo den Bestyrelse, som en Gang er valgt paa ubestemt Tid, og som ikke kan affædiges uden Ministeriets Samtykke, som vælger Burderingsmændene. Jeg synes, at naar man ikke i Virkeligheden vil fratage Kreditforeningerne næsten hele deres Selvstyre, maa dette kunne ordnes paa en saadant Maade, at man tager Hensyn til begge Parter. Saaledes have vi f. Eks. i Husmandskreditforeningerne den Bestemmelse, at Foreningens Medlemmer have Lov at vælge Kommuneburderingsmændene, medens derimod Herredsburderingsmændene skulle indstilles af Foreningens Repræsentanter og saa formelt vælges af Bestyrelsen — i Vir-

keligheden bliver det jo af Repræsentanter. Derigennem, at disse Mænd, som komme til at lede hele Burderingsforretningen i det vedkommende Herred, blive indstillede af Foreningens Repræsentanter, som baade kende de paagældende Forhold og kende personligt de Mænd de indstille, og tillige derigennem, at Bestyrelsen formelt vælger dem, har Regeringen, forekommer det mig, fuldt ud sikret sig, at man ikke kommer ud i det vilde og faar en hvilken som helst Burderingssum. Derimod have Foreningens Medlemmer ganske vist Lov til at vælge Burderingsmændene i Kommunen, men det er jo Herredsburderingsmændene, som ere Hovedsagen, thi de faa et Rendskab til Forholdene og en Øvelse, der sætter dem fuldstændig i Stand til at være dem, der virkelig føre an ved en enhver Burdering i enhver Kommune. Saa staar der i Punkt 4, „at det enkelte Medlems Stemmeret fastsættes i Forhold til hans Laans Størrelse, dog saaledes, at der ikke kan tillægges noget Medlem mere end 5 Stemmer.“ — Dette er noget af det væsentligste, jeg skal omtale. Jeg skal endnu kun nævne det sidste Punktum i § 1, hvor der staar, at Foreningen ikke uden Indenrigsministerens Samtykke kan beholde et overtaget Pant ud over 3 Aar. Ogsaa det er en Indskrænkning.

Jeg siger altsaa, at hvis vi nu havde haft en Paragraf som den § 3, vi vedtog her i Folketinget sidst, saa kunde jeg have forstaaet, at Regeringen havde sagt: Ja, nu ere Forholdene saaledes her i dette Tilfælde; nu er det noget lignende som i Husmandskreditforeningerne, og derfor maa Staten nu ogsaa forlange større Indseende med disse Kreditforeninger, end den hidtil har haft. Det kunde man forstaa, og derfor lyder jo ogsaa det Forslag, der i Fjor gik her fra Folketinget, paa, „at Valget af det administrerende Medlem af Bestyrelsen skal godkendes af Indenrigsministeren“ og „at der ved Foreningen ansættes 2 Revisorer, saaledes at Indenrigsministeren udnævner den ene og godkender Valget af den anden“. Det var, forekommer det mig, hvad der kunde forlanges. Men naar man ikke har nogen § 3, som den, jeg omtalte, om Statsgaranti, saa kan jeg rigtig nok ikke se, hvilken Nytte vi overhovedet skulde have af at vedtage et saadant Forslag. Det er jo lutter Indskrænkninger i Foreningernes Selvstyre fra først til sidst, og de ere ikke smaa. Om jeg end ikke vil sige, at der ingen Ting er ved Begünstigelserne i § 1 — der er Medlemmer, som er langt kyndigere end jeg, der have Sympati for denne Paragraf; jeg kan nu ikke indse, at der er noget væsentlig ved den